

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2081	Κυριακὴ Βαΐων (Φιλ. 4,4-9) 1 Ἀπριλίου 2018 πρῶτῃ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

“Ὅλα ἀρχίζου ἀπὸ τῆ σκέψι

«Ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε» (Φιλ. 4,8)

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς, ἀγαπητοί μου, ποὺ λεγόμαστε Χριστιανοί, δὲν δίνουμε προσοχὴ καὶ σημασία στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ψυχῆς μας. Ποιῆς σκέψεις κυκλοφοροῦν στὴ διάνοιά μας, ποιὰ αἰσθήματα τρέφει ἡ καρδιά μας, ποιὰ εἶνε τὰ θελήματα τῆς ψυχῆς μας· νὰ ζητήματα, στὰ ὁποῖα δὲν δίνουμε προσοχή. Προσέχουμε μόνο τὸ ἐξωτερικὸ· ὅλη δηλαδὴ ἡ ἐξωτερικὴ μας συμπεριφορὰ νὰ εἶνε ἐν τάξει, «καθὼς πρέπει», σύμφωνη μὲ τὶς ἠθικὲς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς κοινωνίας, καὶ **ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ψυχῆς μας**. «Καθαρίζουμε», σὰν ἄλλοι φαρισαῖοι, «τὸ ἐξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος», ἐνῶ τὸ «ἐσωθεν» κρύβει ὅ,τι ἀκάθαρτο καὶ ἀηδιαστικὸ (Ματθ. 23,25).

Καὶ μόνο ἀδιαφοροῦμε; Τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι θέλουμε νὰ ἐξαπατοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ νὰ καθησυχάζουμε τὴν ἀρρωστημένη συνείδησί μας μὲ τὸν φαρισαϊκὸ λογισμό, ὅτι δῆθεν μία ἀμαρτωλὴ κατάστασι (σκέψι, φαντασία, πρόθεσι, ἐπιθυμία, σχέδιο) μόνο ἂν φανερωθῆ συνιστᾷ ἀμαρτία· **ἐφ' ὅσον τὸ κακὸ δὲν ἐξωτερικεύεται** καὶ δὲν ἐκδηλώνεται δημοσίως ἀλλὰ μένει κρυμμένο μέσα μας, **δὲν ἀποτελεῖ ἀμαρτία!** Ἀφήνουμε ἔτσι ἐνσυνειδήτως καὶ ἐκουσίως νὰ βόσκουν μέσα μας ἀνενόχλητα ὅλα τὰ θηρία τῶν παθῶν, νὰ τρέφονται καὶ νὰ γιγαντώνονται, καὶ κοιμόμαστε ἡσυχοί. Τί ἀπάτη, τί πλάνη, τί κίνδυνος!

Ἄλλὰ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὰ παιδιὰ του καὶ τοὺς μαθητὰς του δὲν ζητᾷ ἀπλῶς μία ἄψογη ἐξωτερικὴ συμπεριφορὰ. Πολλὲς φορὲς μᾶς ἔδειξε, ὅτι παραβλέπει, περιφρονεῖ κι ἀκόμα στηλιτεύει αὐτὸ τὸ «*θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις*» (Ματθ. 6,1· 23,5). **Μὲ τὸ ἔμπρακτο παράδειγμά του, ὅπως βλέπουμε, δίδαξε κάτι ἄλλο.**

✓ Δέχθηκε π.χ. τὴν πρόσκλησι τοῦ τελῶνου **Ματθαίου** νὰ παρακαθίση στὸ τραπέζι μαζί μὲ

ἄλλους τελῶνες, ἐνῶ οἱ φαρισαῖοι ρωτοῦσαν πειραγμένοι· «*Διατί μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἀμαρτωλῶν ἐσθίει καὶ πίνει;*» (Ματθ. 9,11. Μάρκ. 2,16).

✓ Δέχθηκε στὰ πόδια του μύρα καὶ φιλήματα ἀπὸ **ἀμαρτωλὴ γυναῖκα**, ἐνῶ ὁ φαρισαῖος ποὺ τὸν φιλοξενοῦσε ἀμφισβητοῦσε μέσα του ἂν εἶνε προφήτης, ἀφοῦ δὲν γνωρίζει «*τίς καὶ ποταπὴ ἢ γυνὴ ἤτις ἄπτεται αὐτοῦ*» (Λουκ. 7,39).

✓ Πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἀμαρτωλοῦ **Ζακχαίου** κι αὐτὸ ἐξένισε τότε ὅλους· «*ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλύσαι*» (Λουκ. 19,7).

✓ Λίγο πρὸ τοῦ πάθους του δέχθηκε στὴ Βηθανία νὰ μυρωθῆ ἀπὸ ἄλλη **γυναῖκα**, ἐνῶ μερικοὶ ἀγανακτοῦσαν διαλογιζόμενοι «*Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὐτῆ τοῦ μύρου γέγονεν;*» (Μάρκ. 14,4).

Μ' αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια ὁ Κύριος ἔδειξε ὅτι ἀδιαφορεῖ συχνὰ γιὰ τὴν «καθὼς πρέπει» κοινωνικὴ συμπεριφορὰ· ὄχι βέβαια γιὰ νὰ σκανδαλίση, ἀλλὰ γιὰ **νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ σὲ μιὰ βαθύτερη θεώρησι τῆς πνευματικῆς ζωῆς**. Ἀπὸ αὐτὰ ἐμπνεύσθησαν ἔπειτα στὴ ζωὴ τους καὶ πολλοὶ ἅγιοι ποὺ ἔμειναν γνωστοὶ στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία μὲ τὸ ἐπίθετο «*σαλός*».

Ὁ Χριστὸς προχωρεῖ πέρα ἀπὸ τὴν κατὰ κόσμον ἀξιοπρέπεια καὶ ζητᾷ τὴν **πλήρη καὶ βαθειὰ κάθαρσι τῆς ψυχῆς**, ἡ ὁποία φτάνει νὰ κοσκινίζη καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς λεπτοὺς διολογισμοὺς καὶ τὰ ἀνεπαίσθητα κινήματα τῆς ψυχῆς. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριός μας ἔψεξε καὶ καυτηρίασε τοὺς φαρισαῖους τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὁποῖοι περιώριζαν ὅλη κι ὅλη τὴν ἠθικὴ στὰ ἐξωτερικὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, κι ἀδιαφοροῦσαν ἂν ἡ καρδιά τους εἶχε καταντήσει φωλιὰ τῶν φοβερωτέρων παθῶν. Γι' αὐτοὺς καὶ τοὺς ὁμοίους μ' αὐτοὺς ὁ Χριστὸς εἶπε τὸ λόγο «*Φαρισαῖε τυφλέ, καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτῶν καθαρὸν*» (Ματθ. 23,26).

***

Ἀναπτύσσοντας τὴ διδασκαλία αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει σήμερα, Κυριακὴ τῶν Βαΐων, τοὺς Φιλιππησίους, καὶ διὰ μέσου αὐτῶν ὅλους τοὺς Χριστιανούς, νὰ καθαρίσουν τὴν διάνοιά τους ἀπὸ κάθε πονηρὴ σκέψι. Τὸ κήρυγμά του εἶνε ὑψηλό, ἄς τὸ ἀκούσουμε· «*Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφρημα, εἴ τις ἀρετῆ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε*» (Φλ. 4,8). Δηλαδή· Ἀδελφοί μου Χριστιανοί, σταματήστε νὰ σκέπτεστε τὸ κακό· **ἢ διάνοιά σας** ἄς σκέπτεται πάντοτε τὸ καλό, ἄς γίνῃ μιὰ **πινακοθήκη καλῶν καὶ ὠραίων σκέψεων**.

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ σκέπτονται οἱ Χριστιανοί; Τὸ καθορίζει λεπτομερῶς ὁ ἀπόστολος.

Νὰ σκέπτεστε, λέει, πρῶτα - πρῶτα «*ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ*». Σκέψεις ἀληθινές εἶνε ὅσα περιέχει ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, τὰ διδάγματα τῶν ἀποστόλων, ἢ διδασκαλία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας· γύρω ἀπὸ τὴν ἀλήθεια αὐτὴ νὰ στρέφεται ἡ διάνοιά μας. Ἡ σκέψι μας λοιπὸν νὰ βυθίζεται μέσα στὶς σελίδες τοῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ ἐντρυφᾶ στὰ θεῖα διδάγματα, ποὺ εἶνε καθαρὴ ἀλήθεια.

Νὰ σκέπτεστε, δεύτερον, «*ὅσα εἶνε σεμνά*». Σεμνές σκέψεις εἶνε ἐκεῖνες ποὺ δὲν προκαλοῦν ντροπὴ. Οἱ σκέψεις μας, δηλαδή, νὰ ἔναι τέτοιες ὥστε, καὶ ἂν τις ἐκφράσουμε μὲ τὸ στόμα καὶ τις ἀκούσουν οἱ ἄλλοι, νὰ μὴ μᾶς κάνουν νὰ κοκκινίζουμε. Ἡ διάνοιά μας νὰ μὴ βόσκη σὲ μέρη ἀκάθαρτα, νὰ μὴν ἀσχολῆται μὲ πρόσωπα καὶ πράγματα, ποὺ καὶ μόνο τὸ ὄνομά τους εἶνε ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀνάψη καὶ νὰ πάρῃ φωτιὰ ἢ θρυαλλίδα τῆς ἀνηθικότητος.

Μακριὰ λοιπὸν ἀπὸ τὴ διάνοιά μας τὸ ψέμα καὶ τὸ ἄσεμνο· μακριὰ ἀκόμη τὸ ἄδικο. Νὰ σκεπτόμαστε «*ὅσα εἶνε δίκαια*». Ὑπάρχουν διάνοιες κακούργων, κλεπτῶν, πλεονεκτῶν ποὺ μέρα - νύχτα καταγίνονται γύρω ἀπὸ τὸ πῶς θὰ ἐγκληματήσουν, πῶς θ' ἀρπάξουν, πῶς θὰ θησαυρίσουν εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστιανὸ τέτοιες σκέψεις. Δικαίωμα εἰσόδου στὸ νοῦ μας ἄς ἔχουν μόνο σκέψεις ποὺ ἀποβλέπουν στὸ δίκαιο· πῶς ὁ πλησίον μας νὰ μὴν ἀδικηθῆ οὔτε στὸ ἐλάχιστο.

Νὰ σκέπτεστε, προτρέπει ἀκόμη ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*ὅσα εἶνε ἀγνά*». Οἱ σκέψεις μας πρέπει νὰ ἔναι ἀγνές. Ὑπάρχουν διάνοιες ποὺ σκέπτονται τὸ πονηρό, καταστρώνουν σχέδια ἐπὶ σχεδίων εἰς βάρος τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ πλησίον. Μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστιανὸ τέτοιες σκέψεις. Ἡ

διάνοιά μας νὰ εἶνε κλειστὴ σὲ σκέψεις δολιότητος καὶ πονηρίας.

Νὰ σκέπτεστε «*ὅσα εἶνε προσφιλῆ*». Προσφιλές εἶνε κάθε τι ποὺ ἀρέσει στὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, στοὺς ἐνάρετους καὶ ἀγίους ἀνθρώπους. Βάζοντας σὲ ἐφαρμογὴ αὐτὸ τὸν κανόνα, πάρα πολλές σκέψεις δὲν θὰ βρίσκουν θέσι στὸ νοῦ μας· θὰ φεύγουν μακριὰ μας ἐάν, μόλις ἐμφανιστοῦν στὸν ὀρίζοντα τῆς ψυχῆς μας, λέμε στὸν ἑαυτὸ μας· «*Αὐτὸ ποὺ σκέπτομαι αὐτὴ τὴ στιγμή εἶνε ἀρεστὸ στὸ Θεό;*» ἢ «*Θὰ ἤθελα ν' ἀκούσουν οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτὸ ποὺ ἐγὼ συζητῶ τώρα μέσα μου;*» ἢ «*Θὰ ἤθελα κάποιος νὰ γράψῃ σ' ἓνα χαρτί αὐτὸ ποὺ τώρα ἐγὼ σκέπτομαι κρυφὰ καὶ νὰ τὸ στείλῃ, σὰν ἓνα γράμμα, στοὺς γονεῖς μου, στοὺς δασκάλους μου ἢ στοὺς πνευματικούς μου πατέρες;*».

Νὰ σκέπτεστε τέλος, συμβουλεύει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*ὅσα εἶνε εὐφρημα, εἴ τις ἀρετῆ καὶ εἴ τις ἔπαινος*». *Εὐφρημα* εἶνε ὅσα ἔχουν καλὴ φήμη καὶ δημιουργοῦν ὠφέλεια στοὺς συνανθρώπους μας. Αὐτὰ νὰ σκεπτόμαστε, κάθε ἀρετὴ καὶ κάθε τι καλὸ καὶ ἐπαινετό.

***

᾽ὦ πόσο θὰ προώδευε, ἀγαπητοί μου, καὶ **θὰ ἐξαγιαζόταν ἡ κοινωνία μας**, ἂν ὅλοι βάζαμε σὲ ἐφαρμογὴ τὴ χρυσοῦ αὐτὴ συμβουλὴ τοῦ ἀποστόλου!

Ἐάν εἶνε ἀλήθεια –καὶ εἶνε ἀλήθεια– ὅτι ἡ κακὴ καὶ πονηρὴ **σκέψι** εἶνε τὸ πρῶτο ῥάριο ποὺ γεννάει τὴν ἁμαρτία, τότε μὲ τὸ νὰ διώχῃ κάποιος καὶ νὰ θανατώῃ τὴν πονηρὴ σκέψι ἐξοντώνει τὴν ἁμαρτία στὴ γέννησί της. Γιατὶ ἀπὸ τὶς κακὲς σκέψεις πηγαίνουμε πρὸς τὶς κακὲς πράξεις, ὅπως πάλι καὶ ἀπὸ τὶς ἀγαθὲς σκέψεις πηγαίνουμε πρὸς τὶς καλὲς πράξεις. **Ἀρχὴ ὅλων τῶν ἐγκλημάτων ἢ τῶν ἀρετῶν εἶνε ἡ σκέψις**. Θέλουμε λοιπὸν νὰ γίνουμε ἅγιοι, ψυχῆς χριστιανικῆς; Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ σήμερα νὰ ἐφαρμόζουμε τὴ συμβουλὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, καὶ νὰ εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι σύντομα θὰ πλησιάσουμε στὴν ἀρετὴ· γιατί ἡ ἀρετὴ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἐκδήλωσις τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου, τῶν σκέψεων καὶ τῶν αἰσθημάτων μας.

Λοιπὸν «*ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφρημα, εἴ τις ἀρετῆ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε*»· τηρήστε στὴν πράξι αὐτὰ ποὺ εἶδατε στὴ δική μου ζωὴ, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, καὶ τότε «*ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν*», ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης θὰ εἶνε πάντοτε μαζί σας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2084	Κυριακὴ Πάσχα στὴν θ. λειτουργία 8 Ἀπριλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Οἱ Πράξεις τῶν ἀποστόλων

Ένα, ἀγαπητοί μου, ἓνα ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ κανόνος τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ πέμπτο (5ο) κατὰ σειρὰν, εἶνε οἱ *Πράξεις τῶν ἀποστόλων*. Τὸ **θεόπνευστο αὐτὸ βιβλίον** εἶνε γραμμένο μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ. Ἐκλεκτὲς περικοπὲς ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων διαβάζονται ἀπὸ σήμερα στοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς ἀποστολικά ἀναγνώσματα κατὰ τὶς Κυριακὰς τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἀπὸ τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα μέχρι τὴν ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς. Τὸ βιβλίον ὠνομάστηκε ἔτσι, «Πράξεις τῶν ἀποστόλων», γιατί στίς σελίδες του ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς περιγράφει μὲ σαφήνεια καὶ ζωηρότητα τὴ δρᾶσι τῶν ἀποστόλων μετὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἴδρυσι τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως περιγράφει τὴ ζωὴ καὶ τὴν κίνησι, τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα τοῦ διδασκάλου του, τοῦ ἀποστόλου Παύλου, τὸν ὁποῖον ὁ Λουκᾶς συνῴδευε σχεδὸν παντοῦ.

Ἡ ἀξία τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων, ὅπως καὶ ὅλων βέβαια τῶν βιβλίων τῆς ἁγίας Γραφῆς, **εἶνε ἀνεκτίμητη**. Γιατὶ ἐδῶ, στίς πολύτιμες μαρτυρίες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ὁ πιστὸς ἀναγνώστης βλέπει καὶ πείθεται, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶνε μιὰ **θεωρία** ἀνεφάρμοστη· βλέπει ὅτι εἶνε πρᾶξις, ἐφαρμογὴ, **ζωή**. Ὁ,τι κήρυξε ὁ Χριστὸς, τὸ βλέπουμε νὰ πραγματοποιηθῆται ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς πρώτους Χριστιανούς.

***

Φυλλομετρήστε, ἀγαπητοί μου, τὸ βιβλίον αὐτὸ καὶ θὰ πεισθῆτε.

✓ **Τί δίδαξε ὁ Χριστὸς; Τὴν ἀγάπη.** Αὐτὴ, εἶπε, θὰ εἶνε τὸ γνῶρισμα τῶν μαθητῶν μου· «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰω. 13,35). Ἀλλὰ νά, ἐδῶ στίς Πράξεις τῶν ἀποστόλων ἡ ἀγάπη γίνεται ἔργο καὶ πρᾶξις, ποὺ προκαλεῖ

τὴν κατάπληξι ὅλων. Μὲ λίγα λόγια ὁ θεόπνευστος συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου μᾶς δίνει τὴν εἰκόνα τῆς ἀγάπης τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Ἐκεῖνοι ποὺ πίστεψαν, λέει, εἶχαν μετὰξὺ τους τέτοιο σύνδεσμο, ποὺ ἦταν σὰν νὰ ἔχουν μία ψυχὴ καὶ μία καρδιά, καὶ κανεὶς τους δὲν ἔλεγε ὅτι τοῦ ἀνήκει κάτι ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του, ἀλλὰ τὰ εἶχαν ὅλα κοινά· «*τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία, καὶ οὐδὲ εἷς τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, ἀλλ' ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά*» (Πράξ. 4,32). Ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη τοὺς χάριζε τέτοια ὁμοψυχία, ὥστε ἔφτασαν μέχρι καὶ τὴν *κοινοκτημοσύνην*· κατῴρθωσαν δηλαδή, ἀβίαστα καὶ ἐλεύθερα, νὰ πραγματοποιήσουν ἐκεῖνο ποὺ ἄλλοι στὰ σιδερένια καθεστῶτα τους προσπάθησαν νὰ ἐπιτύχουν διὰ τῆς βίας χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσουν. Τέτοια ἀγάπη εἶχαν οἱ πρώτοι Χριστιανοί· νόμιζε κανεὶς ὅτι στίς χιλιάδας τῶν θνητῶν ἐκείνων ἀνθρώπων κατοικεῖ μιὰ ψυχὴ.

✓ **Τί ἄλλο δίδαξε ὁ Χριστὸς μας; Τὴν χαρὰ.** Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι σ' ἐσᾶς, εἶπε, καὶ θὰ ἔχετε μισθὸν στὸν οὐρανό, ἂν γιὰ τὴν πίστι σας σ' ἐμένα σᾶς συκοφαντήσουν καὶ σᾶς κατηγορήσουν καὶ σᾶς καταδιώξουν· «*μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσιν πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἐνεκεν ἐμοῦ. χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς*» (Ματθ. 5,11-12). Νά λοιπὸν ἐδῶ στίς Πράξεις ὅτι οἱ ἀποστολοὶ, ἐνῶ διώκονται σκληρὰ γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐν τούτοις ἡ χαρὰ λάμπει στὰ πρόσωπά τους. Τὸ ἰουδαϊκὸ συνέδριον τοὺς ῥαβδίζει καὶ τοὺς παραγγέλλει αὐστηρὰ νὰ πάψουν νὰ μιλοῦν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ· κι αὐτοί, παρ' ὅλη τὴν κακοποίησι, φεύγουν χαρούμενοι ἀπ' τὸ συνέδριον, γιατί ἀξιώθηκαν νὰ ἐξευτελιστοῦν γιὰ τὸ ὄνομά του· «*ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου, ὅτι*

ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ (=τοῦ Ἰησοῦ) κατη-
ξιώθησαν ἀτιμασθῆναι» (Πράξ. 5,41).

✓ **Τί ὑποσχέθηκε** ὁ Χριστός; Ὅποιοι πιστεύει
σ' ἐμένα, τὰ **θαύματα** ποὺ κάνω ἐγὼ θὰ κάνη
καὶ αὐτός, κι ἀκόμη πιὸ μεγάλα· «Ὁ πιστεύων
εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κάκεῖνος ποιήσει,
καὶ μείζονα τούτων ποιήσει» (Ἰω. 14,12). Καὶ νὰ ἐδῶ
στὶς Πράξεις, ὅτι ὁ Πέτρος, ὁ Παῦλος καὶ ἄλ-
λοι ἀποστόλοι θαυματουργοῦν στὸ ὄνομα
τοῦ Χριστοῦ· οἱ σελίδες τοῦ βιβλίου τῶν Πρά-
ξεων εἶνε γεμάτες θαύματα, μὲ τὰ ὁποῖα·

- καὶ ἀσθενεῖς θεραπεύονται (βλ. Πράξ. 3,1-11· 9,32-35· 14,8-
10,19-20· 19,12· 28,8-9),
- καὶ δαιμόνια ἐκβάλλονται (βλ. ἔ.ἀ. 16,16-18· 19,12),
- καὶ τὰ μέλλοντα προφητεύονται (βλ. ἔ.ἀ. 11,28),
- καὶ δεσμὰ φυλακῶν καταλύονται (βλ. ἔ.ἀ. 5,19· 12,3-11·
16,26),
- καὶ φίδια δηλητηριώδη γίνονται ἀκίνδυνα (βλ.
ἔ.ἀ. 28,3-6),
- καὶ ἀσεβεῖς τιμωροῦνται (βλ. ἔ.ἀ. 5,1-11· 13,6-12),
- καὶ νεκροὶ ἀνασταίνονται (βλ. ἔ.ἀ. 9,36-42· 20,7-12),
- καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα γίνονται (βλ. ἔ.ἀ. 5,12· 8,39·
14,3· 19,11).

✓ **Τί προεῖπε** ὁ Χριστός; Προεῖπε, ὅτι «**κηρυ-
χθήσεται τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας
ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς
ἔθνεσι**» (Ματθ. 24,14). Καὶ νὰ στὶς Πράξεις, ἐνῶ ζωῦ-
σαν ἀκόμη οἱ ἀπόστολοι, τὸ εὐαγγέλιο κηρύσ-
σεται στὰ ἔθνη, ἰδρύνονται ἐκκλησίες σὲ ὅλο
τὸν παραμεσόγειο δακτύλιο, στὸν γνωστὸ τό-
τε κόσμος· ἐπὶ τοῦ Ἀσιατικοῦ ἐδάφους (ἀπὸ τὰ
Ἱεροσόλυμα, τὴν Ἀντιόχεια καὶ τὴν Κύπρο μέ-
χρι τὰ Μικρασιατικὰ παράλια) καὶ ἐπὶ τοῦ Εὐ-
ρωπαϊκοῦ ἐδάφους (ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ
νησιά της μέχρι τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ἰσπανία)
πλήθη εἰδωλολάτρες ἐλκύονται καὶ συλλαμ-
βάνονται στὸ δῖχτυ τοῦ κηρύγματος, βαπτί-
ζονται καὶ φωτίζονται ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ ἁγίου
Πνεύματος, χειροτονοῦνται κληρικοὶ καὶ ἐκ-
δηλώνονται χαρίσματα θαυμαστά. Οἱ ἅγιοι ἀ-
πόστολοι, σὰν ἀετοί, διασχίζουν ξηρὰ καὶ θά-
λασσα, μεταφέρουν τὸ σωτήριο μήνυμα καὶ
σπέρνουν τὸν σπόρο τοῦ Χριστοῦ σὲ ὅλες τὶς
χῶρες· ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχει καὶ εἰσδύ-
ει καὶ στὶς ἀκαδημίες τῶν φιλοσόφων καὶ στὰ
ἀνάκτορα τῶν καισάρων.

✓ **Τί φρόνημα ἐνέπνευσε** ὁ Χριστός; Ὅσοι πι-
στεύετε σ' ἐμένα, εἶπε, καὶ εἴστε δικοί μου
μαθηταί, νὰ ξέρετε ὅτι στὸν κόσμο αὐτὸν δὲν
θὰ ζήσετε μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις, ἀλλὰ **θὰ δοκι-
μάσετε θλίψι· μὴ χάνετε ὅμως τὸ θάρρος σας,**
γιατὶ ἐγὼ ἔχω νικήσει τὸν κόσμο· «**Ἐν τῷ κό-
σμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενί-**

κηκα τὸν κόσμον» (Ἰω. 16,33). Ἐμαθε τοὺς μαθη-
τάς του νὰ ἔχουν θάρρος, ἐνέπνευσε στοὺς ἀ-
ποστόλους τοῦ ἀνδρεία, γιὰ νὰ μὴ δειλιάσουν
μπροστὰ στὴν ὀργανωμένη βία ποὺ θὰ συναν-
τοῦσαν. Καὶ ὄντως, τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ἔ-
πιασαν κ' ἔφεραν ἀποτέλεσμα. Οἱ ἀπόστολοι,
ποὺ προηγουμένως φοβοῦνταν σὰν λαγοὶ καὶ
κρύβονταν γιὰ ν' ἀποφύγουν κι αὐτὰ ἀκόμη
τὰ βλέμματα τῶν διωκτῶν τοῦ Ναζωραίου, τώ-
ρα γίνονται λιοντάρια ἀτρόμητα. Κηρύττουν
τὸ Χριστὸ μπροστὰ σὲ ὅλους, καὶ στὸν ἀπλὸ
λαὸ καὶ στοὺς ἄρχοντες καὶ δικαστάς. Ὑπο-
μένουν βασανιστήρια καὶ φυλακίσεις. Καὶ μέ-
σα ἀκόμη στὸ μαρτύριο δείχνουν τέτοια ὑπο-
μονὴ καὶ καρτερία καὶ ἀντοχὴ καὶ τέτοιο θάρ-
ρος, ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀπορία, τὴν κατάπλη-
ξι καὶ τὸ θαυμασμὸ καὶ αὐτῶν τῶν διωκτῶν.

Ἄλλὰ γιατί νὰ μακρηγοροῦμε; Μπροστὰ σὲ
κάθε Χριστιανὸ βρίσκεται τὸ ἀθάνατο αὐτὸ
βιβλίον, οἱ Πράξεις τῶν ἀποστόλων. Ἄς τὸ πά-
ρη λοιπὸν στὰ χέρια του, ἄς τὸ ἀνοίξη καὶ ἄς
ἀρχίσῃ νὰ τὸ διαβάξῃ μὲ πίστι· καί, καθὼς θὰ
μελετᾷ τὶς σελίδες του, θὰ δῆ ὅτι δὲν ὑπάρχει
ἀρετὴ ποὺ κήρυξε ὁ Χριστός, ὁ μοναδικὸς δι-
δάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ νὰ μὴ τὴν
ἐφάρμοσαν οἱ ἀπόστολοι καὶ γενικὰ οἱ πρῶτοι
Χριστιανοί. Ὁ βίος ὅλων μαζί αὐτῶν ἀλλὰ καὶ
τοῦ καθενὸς ἰδιαιτέρως ἀποτελεῖ **ἓνα ἐφαρμο-
σμένο, ἓνα «εἰκονογραφημένο» Εὐαγγέλιον**. Ἐ-
φάρμοσαν κατὰ γράμμα τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ
διδασκάλου· ἡ ζωὴ τους εἶνε μιὰ ζωὴ προσ-
ευχῆς ἀδιαλείπτου, δικαιοσύνης, ἐλεημοσύ-
νης, ἀγνότητος, σωφροσύνης, εἰλικρινείας.

* * *

Τὸ βιβλίον αὐτὸ, ἀγαπητοί μου, μὲ τὶς ἥρωι-
κὲς πράξεις τῶν ἀποστόλων θὰ δίνῃ πάντοτε
**ἀποστομωτικὴ ἀπάντησι στοὺς κατηγοροὺς
τῆς πίστεώς μας**. Θὰ διαλαλῇ σὲ ὅλες τὶς γε-
νεές, ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ὅπου βρῆ
καρδιᾶς δεκτικῆς, ριζοβολεῖ ἀμέσως καὶ πα-
ρουσιάζει καρποὺς ἁγίας ζωῆς.

Μὴ λέμε λοιπὸν, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ ζή-
σουμε ὅπως ὀρίζει ὁ Χριστός. Νὰ οἱ ἀπόστο-
λοι, νὰ οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, τῶν ὁποίων τὴν
ἀγία ζωὴ μᾶς διηγοῦνται οἱ Πράξεις τῶν ἀπο-
στόλων. Ἐζησαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸν κόσμο
αὐτὸν ὡς γνήσιοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ
ζωὴ καὶ ὁ θάνατός τους ἔλαμψαν σὰν φῶς μέ-
σα στὸ σκοτάδι. **Ἔτσι ἄς ζήσουμε κι ἄς πεθά-
νουμε κ' ἐμεῖς**. Καὶ τότε ἡ ἀλήθεια, ὅτι ὁ Χρι-
στιανισμὸς δὲν εἶνε μόνον θεωρία ἀλλὰ εἶνε
καὶ πρᾶξις καὶ ζωὴ, θὰ λάμψη περισσότερο ἐν
μέσῳ τῆς συγχρόνου γενεᾶς.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἄρθρο ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας «Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός» (Μεσολόγγι, φ. 240/15-4-1940, σ. 45).
Μεταγλώττισις στὴν ὀμιλουμένη σήμερα καὶ μικρὴ ἀνάπτυξις 19-3-2018.

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1170

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Ἰωάν. 20,19-31)
15 Ἀπριλίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ζωὴ πίστεως

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ποῦ μ' ἀξιώνει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, τώρα στὰ βαθειὰ γεράματά μου, νὰ κηρύξω τὰ λόγια του. Θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς μιλήσω ὅπως μιλάει ὁ πατέρας στὰ παιδιά του, νὰ μιλήσω μὲ γλῶσσα ἀπλή. Θέλω νὰ μὲ προσέξετε.

***

Ὅπως γνωρίζουμε, ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ ἕνας, ὁ **Ἰούδας**, τὸν πρόδωσε. Μετανόησε ὕστερα γι' αὐτὸ. κι ἀπελπισμένος πῆγε καὶ κρεμάστηκε. Μεγάλο κακὸ ἢ αὐτοκτονία· σὰν τὸν Ἰούδα εἶνε αὐτοὶ ποὺ αὐτοκτονοῦν...

Μετὰ ἀπὸ τὴ σταύρωσι τοῦ Κυρίου οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι, φοβισμένοι κι ἀπογοητευμένοι, τρύπωσαν σ' ἓνα σπίτι κ' ἔκλεισαν πόρτες καὶ παράθυρα. Φοβήθηκαν μὴν τοὺς πιάσουν κι αὐτοὺς οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀλλὰ ξαφνικά, μιὰ Κυριακὴ σὰν σήμερα, λίγο προτοῦ νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, νὰ τὸ θαῦμα παρουσιάζεται **μπροστὰ τοὺς ὁ Χριστός!** Τρόμαξαν. Μπήκε «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων» (Ἰωάν. 20,26). Καὶ μόλις συνῆλθαν ἀπὸ τὴν ἐκπληξι, ὁ ἀναστημένος Χριστὸς τοὺς εἶπε **τρία πράγματα**. Ὅπως ὁ πατέρας ποὺ ἀπουσιάζει καὶ γυρίζει στὸ σπίτι φέρνει δῶρα στὰ παιδιά, ἔτσι κι ὁ Χριστὸς ποὺ ἀναστήθηκε τοὺς ἔφερε τρία πολύτιμα δῶρα.

Τὸ ἓνα ποῖο εἶνε; Μία λέξις. Ὡ ἡ λέξις αὐτή! Γλυκεῖα λέξις· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, Βορρᾶ καὶ Νότου, Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὅλοι τὴν ποθοῦν, ὅλοι τὴν ἔχουν στὰ χεῖλη. Εἶνε ἡ λέξις **εἰρήνη**. «*Εἰρήνη ὑμῖν*», τοὺς εἶπε ὁ Χριστὸς (ἔ.ἀ. 20,19,21,26). Τί ὠραῖο πρᾶγμα ἡ εἰρήνη! Ὁ Χριστὸς λοιπὸν ἔφερε τὴν εἰρήνην. Αὐτὸς εἶνε ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Μετὰ, τὸ δεύτερο πρᾶγμα ποῖο εἶνε; Ἀφοῦ λάβετε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τοὺς λέει ὁ Χριστὸς, μὴ μείνετε κλεισμένοι ἐδῶ. Νὰ βγῆτε ἔξω μὲ θάρρος καὶ παρρησία. Σκορπιστῆτε παν-

τοῦ· ἄλλος στὴν Εὐρώπη, ἄλλος στὴν Ἀσία, ἄλλος στὴν Ἀφρική, ἄλλος στὴν Ἀμερική... Σὰν τοὺς ἀετοὺς πετάξετε **νὰ κηρύξετε τὸ εὐ-αγγέλιο**. Ὅπως ἐμένα μ' ἔστειλε ὁ οὐράνιος Πατέρας, ἔτσι ἐγὼ «πέμπω ὑμᾶς» (ἔ.ἀ. 20,21).

Τὸ ἓνα λοιπὸν ἢ εἰρήνην, τὸ δεύτερο Κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιο, καὶ τὸ τρίτο; Εἶνε μία ἄλλη ὠραία λέξις· **συγχώρησις**. Ὅλοι ἀναστενάζουμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες ποὺ κάνουμε. Ποιὸς εἶνε ἀναμάρτητος; Κανείς. Ἀπὸ τὸ παιδί τῶν ἑπτὰ ἔτων μέχρι τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα, ὅλοι εἴμεθα ἁμαρτωλοί. Κι ὅταν κἀνης τὸ κακὸ, νιώθεις ἐνοχή. Σᾶς κέντησε κανένας σκορπιὸς ἐσᾶς; Ἐμένα μὲ κέντησε. Εἶνε φοβερὸς ὁ πόνος. Ἀλλ' ὅπως λέει κάποιος ἅγιος, προτιμότερο νὰ σὲ κεντήσῃ σκορπιὸς παρά νὰ σὲ κεντήσῃ ἢ συνειδήσί σου. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς ἔφερε τὴ συγχώρησι. Εἶπε στοὺς ἀποστόλους· Σᾶς δίνω τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρῆτε τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων «*ἂν τινῶν ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφήνται αὐτοῖς*» (ε.ἀ. 20,23). καὶ ἀπὸ τότε πράγματι, δυνάμει αὐτῆς τῆς ἐξουσίας τῶν ἀποστόλων, δίδεται μέχρι σήμερα ἡ συγχώρησις ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ παπᾶς, καὶ ὁ πιὸ φτωχὸς καὶ ἀγράμματος, ἅμα φορέσῃ τὸ πετραχήλι, δὲν εἶνε ἄνθρωπος· αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις μας. Φόρεσε τὸ πετραχήλι, εἶπε «*Εὐλόγητός ὁ Θεός...*», ἔκανε τὸ σταυρὸ; Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶνε ἄγγελος· σὰν ἄγγελο νὰ τὸν βλέπετε. Δὲν εἶνε πλέον ὁ παπᾶ-Δημήτρης, ὁ παπᾶ-Ἀλέξης· εἶνε ἀνώτερος κι ἀπ' τὸν ἄγγελο. Γιατί; Διότι, λέει ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ἄγγελος δὲν ἔχει ἐξουσία νὰ συγχωρῆσῃ ἁμαρτήματα, ἐνῶ ὁ παπᾶς ἔχει. Γι' αὐτὸ νὰ τρέχετε ὅλοι κάτω ἀπ' τὸ ἁγιασμένο πετραχήλι, νὰ παίρνετε συγχώρησι.

Αὐτά, λοιπὸν, τὰ **τρία** πράγματα ἔφερε μὲ τὴν ἀνάστασί του ὁ Χριστὸς, ποὺ εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦμέγα, εἶνε τὸ παν γιὰ μᾶς. Κοντὰ στὸ

Χριστό τὰ ἄχουμε ὅλα· μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστὸ ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν εἶνε τίποτε.

Τὴν ἡμέρα ὁμως ἐκεῖνη **ἔλειπε** ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς, **ὁ ἅγιος Θωμᾶς**. Τὸν βρῆκαν κατόπιν οἱ ἄλλοι καὶ τοῦ ἔλεγαν. —Θωμᾶ, εἶδαμε τὸν Κύριο. —Ψέματα λέτε, δὲ' σὰς πιστεύω. —Δὲ' σοῦ λέμε ψέματα· τὸν εἶδαμε. —"Ἄν δὲ' βάλω τὸ δάχτυλό μου στὸν τύπο τῶν ἡλῶν, στὸ σημάδι ἀπ' τὰ καρφιά στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, δὲν πιστεύω ἐγώ... "Ἔτσι τὴν ἐπομένη Κυριακὴ, σὰν σήμερα, νὰ ὁ Χριστὸς πάλι κεκλεισμένων τῶν θυρῶν μπῆκε καὶ κάλεσε τὸ Θωμᾶ. —"Ἐλα, τοῦ λέει, βάλε τὸ δάχτυλό σου στὶς πληγές μου. Καὶ ὅταν ὁ Θωμᾶς ψηλάφησε τὸ Χριστό, φώναξε **«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»** (ἔ.ἀ. 20,28), καὶ πίστεψε κι αὐτός.

Αὐτὰ τὰ ὥραϊα λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο.

* * *

Ἀπὸ τότε πέρασαν αἰῶνες. Ἄλλα μέχρι καὶ σήμερα ὑπάρχουν Θωμᾶδες. Εἶνε πολλοὶ ποὺ σὰν ἐκεῖνον δὲν πιστεύουν. Ἀμφισβητοῦν ἰδίως τὸ μέγα γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων. "Ἄκου ἔκει παραμύθια, λένε· **εἶνε ποτὲ δυνατόν μὲ κλειστὲς τὶς πόρτες νὰ μπῆκε ὁ Χριστός;**... Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε;

Ἀπαντῶ μὲ **τρία παραδείγματα**. Ὅταν ἤμουν μικρὸ παιδί καὶ πήγαινα σχολεῖο, στὸ χωριό μου εἶχαμε ἕνα καλὸ δάσκαλο. Μιά μέρα μᾶς λέει· Θὰ σὰς πῶ ἕνα αἰνίγμα κι ἂν τὸ βρῆτε θὰ σὰς πῶ μπράβο· «κλείνω τὸ σπιτάκι μου, καὶ κλέφτης εἶνε μέσα», τί εἶνε; Ἐμεῖς δὲ' μπορούσαμε νὰ βροῦμε πῶς, ἀφοῦ κλείνουν οἱ πόρτες, εἶνε κλέφτης μέσα· ἔτσι μᾶς τὸ εἶπε ὁ δάσκαλος· Εἶνε **ὁ ἥλιος**. Ἐρωτοῦμε λοιπὸν τώρα τοὺς ἀπίστους· Πῶς ὁ ἥλιος ἵερνᾷ καὶ χωρὶς νὰ σπάσουν τὰ τζάμια βρίσκεται μέσα στὸ σπιτί; Θέλεις ἄλλο παράδειγμα; Κεκλεισμένων τῶν θυρῶν μπαίνει μέσα καὶ **ὁ ἀέρας**. Ὅσο καὶ νὰ κλείσης, βρίσκει τρόπο νὰ μπῆ· κι ἀλλοίμονο ἂν δὲν ἔμπαινε, θὰ πεθαίναμε ἀπὸ ἀσφυξία. Θέλεις καὶ τρίτο παράδειγμα; **Νὰ ἡ τηλεόρασις**. Ἀνοίγει, καὶ μεταφέρει μέσα στὸ δωμάτιό μας ἕναν ποὺ εἶνε στὴ Μόσχα, ἄλλον ποὺ εἶνε στὴ Νέα Ὑόρκη, ἄλλον ποὺ εἶνε στὴν Αὐστραλία... Ἡ ἐπιστήμη, ποὺ εἶνε ἐπινόησις τοῦ μυαλοῦ τοῦ ἀνθρώπου, βρῆκε τρόπο νὰ τὸ κἀνῃ· ὁ Θεός, ποὺ ἔκανε τὸν ἄνθρωπο, νὰ μὴ μπορῆ; Ἀφοῦ λοιπὸν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν μπαίνει ὁ ἥλιος, μπαίνει ὁ ἀέρας, μπαίνουν ὅλοι αὐτοὶ ποὺ δείχνει ἡ τηλεόρασις, πολὺ περισσότερο ὁ Δημιουργὸς ὅλων αὐτῶν μπορεῖ νὰ εἰσέρχεται.

Τί χρειάζεται, ἀγαπητοί μου; **Νὰ πιστεύουμε σὶὸ Χριστό**, καμμίαν δύναμις νὰ μὴ μᾶς κλονίζη. Καὶ **ἡ πίστι νὰ εἶνε ζωντανή**, ὄχι ψόφια.

Πότε εἶνε ζωντανὴ ἡ πίστις; πῶς θὰ τὴν καταλάβουμε; Τὸ δέντρο τὸ καταλαβαίνουμε ἀπὸ τὸν καρπὸ· τὴν ἀχλαδιὰ ἀπὸ τ' ἀχλάδια, τὴ μηλιά ἀπὸ τὰ μήλα... "Ἔτσι καὶ ἂν ἔχουμε πίστι, θὰ τὴ δεῖξουμε ἐμπράκτως. **"Ἄν πιστεύης, τότε θὰ σηκῶνεσαι τὸ πρωῖ γιὰ νὰ κἀνης τὴν προσευχή σου.** "Ἄν πιστεύης, τὸ μεσημέρι ποὺ κάθεσαι στὸ τραπέζι θὰ κἀνης τὸ σταυρό σου. "Ἄν πιστεύης, τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆς πάλι θὰ προσευχηθῆς. "Ἄν πιστεύης, θὰ δουλεύης ὅλη τὴ βδομάδα καὶ τὴν Κυριακὴ, μόλις ἀκούς τὴν καμπάνα, φτερὰ στὰ πόδια καὶ στὴν ἐκκλησίᾳ. "Ἄν πιστεύης, θὰ συγχωρῆς τὸν ἐχθρό σου. "Ἄν πιστεύης, θὰ κοινωνῆς τὰ ἄχραντα μυστήρια. "Ἄν πιστεύης, θὰ ἐξομολογήσαι καὶ ὅποιος δὲν ἐξομολογεῖται δὲν εἶνε Χριστιανός· ἡ ἐξομολόγησις εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. "Ἄν πιστεύης, θὰ κἀνης καὶ κάτι ἄλλο· θ' ἀνοίγης κάθε μέρα τὸ Εὐαγγέλιο· ὅπως δὲν περνάει μέρα χωρὶς ψωμί, ἔτσι δὲν πρέπει νὰ περνᾷ μέρα χωρὶς νὰ διαβάσης τὸ Εὐαγγέλιο, τὰ ἄγια λόγια τοῦ Χριστοῦ μας. Τέλος, αὐτὸ ποὺ πιστεύουμε νὰ μὴν τὸ κρύβουμε, ἀλλὰ νὰ τὸ λέμε, νὰ τὸ κηρύττουμε. Εἶδατε οἱ χιλιασταί; φθάνουν μέχρι τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου ἀφήνοντας κάθε τι ἄλλο, γιὰ νὰ κηρύξουν τὴ σατανικὴ αἵρεσί τους· πολὺ περισσότερο ἐσύ, ποὺ ἔχεις τὴν ἀλήθεια. Πιστεύεις; Μὴν τὸ κρύβεις, μὴν εἶσαι κρυπτοχριστιανός. Κήρυττε τὸ Χριστό, ὅπως οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ ἱεραπόστολοι. **Πιστεύεις; μίλα γιὰ τὸ Χριστό.** "Ἐχεις γλῶσσα; ἀγίασέ τὴν κηρύττοντας στὸ διπλανό σου. Εἶσαι μάνα; μίλα στὰ παιδιά σου· τὸ ὅτι τὰ θηλάζεις δὲν εἶνε σπουδαῖο· καὶ ἡ ἀρκούδα θηλάζει τὰ παιδιά της· μίλα στὸ παιδί! Εἶσαι γιὰ γιὰ; μίλα. Ἐγώ, ἂν εἶμαι κάτι, —τὸ ὁμολογῶ— τὸ ὀφείλω στὴ γιὰ γιὰ μου· ἀγράμματος ἦτανε, μᾶς ἔπαιρνε στὴν ἀγκυλιά —ἄς εἶνε αἰωνία ἡ μνήμη της, ἄμα τὴ θυμοῦμαι κλαίω— ἡ γιὰ γιὰ μᾶς ἔμαθε τὸ σταυρό, νὰ λέμε τὸ **«Πάτερ ἡμῶν»**, νὰ προσευχώμεθα... Εὐλογημένες γιὰ γιὰδες! Τώρα τίποτε ἀπ' αὐτὰ, ὁ νοῦς τους εἶνε στὴ μόδα. Μίλα, λοιπὸν, γιὰ τὸ Χριστό. Εἶσαι πατέρας; μίλα γιὰ τὸ Χριστό. Εἶσαι δάσκαλος; μίλα γιὰ τὸ Χριστό. Εἶσαι παπᾶς; μίλα γιὰ τὸ Χριστό. Εἶσαι Χριστιανός; μίλα· τότε θὰ σὲ πῶ Χριστιανό· ἀπὸ τὴ γλῶσσα θὰ σὲ καταλάβω, κι ἀπ' τὰ χέρια θὰ σὲ καταλάβω, κι ἀπ' τὰ πόδια θὰ σὲ καταλάβω, κι ἀπὸ ὅλη τὴν ὑπαρξί σου, ἔτσι θὰ σὲ καταλάβω.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2087	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων 22 Ἀπριλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες

Οἱ Μυροφόρες, ἀγαπητοί μου, στὴ μνήμη τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ἀφιερώσει τὴν Κυριακὴ αὐτὴ – τρίτη ἀπὸ τὸ Πάσχα, ἀποτελοῦν τὴν πρώτη ὁμάδα γυναικῶν, τὸν **πρῶτο ἀστερισμὸ τοῦ γυναικείου κόσμου**, ὁ ὁποῖος φωτίζεται ἀπὸ τὸν πνευματικὸ Ἥλιο, τὸ Χριστό, καὶ στρέφεται γύρω ἀπὸ αὐτόν.

Οἱ Μυροφόρες ἦταν πολλές, ἀλλὰ οἱ εὐαγγελιστὰι διασώζουσι τὰ ὀνόματα τῶν κυριωτέρων. Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς λέει, ὅτι καθὼς ὁ Κύριος περνοῦσε ἀπὸ πόλεις καὶ χωριά, τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ δώδεκα μαθηταὶ του καὶ «*γυναῖκές τινες αἱ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ νόσων καὶ μαστίγων καὶ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθενειῶν, Μαρία ἡ καλουμένη Μαγδαληνὴ, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἐπτὰ ἐξεληλύθει, καὶ Ἰωάννα γυνὴ Χουζᾶ ἐπιτρόπου Ἡρώδου, καὶ Σουσάννα καὶ ἕτεραι πολλαί, αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς*» (Λουκ. 8,1-3). Οἱ πρὸ δι-ακεκριμένες ἦταν ἡ **Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ**, ἡ **Σαλώμη** γυναῖκα τοῦ Ζεβεδαίου καὶ μητέρα τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ἡ **Ἰωάννα** γυναῖκα τοῦ Χουζᾶ, οἱ δύο ἀδελφές τοῦ Λαζάρου **Μαρία καὶ Μάρθα**, ἡ **Μαρία τοῦ Κλωπᾶ**, καὶ ἡ **Σωσάννα**. Αὐτὲς ἀκολουθοῦσαν τὸν Κύριον καὶ ὑπηρετοῦσαν αὐτόν καὶ τοὺς μαθητάς του δαπανώντας ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά τους.

Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες ἦταν **παρουῖες παντοῦ**, σὲ διάφορες στιγμὲς τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπομένως εἶνε κι αὐτὲς ἀξιόπιστοι μάρτυρες τῆς ζωῆς, τῆς διδασκαλίας, καὶ ἰδιαίτερος τῆς ἀναστάσεώς του.

✓ Ἦταν παρουῖες **σὲ ὥρες εἰρηνικὲς καὶ γαλήνιες**: ὅταν ὁ Χριστὸς θαυματουργοῦσε, θεράπευε, ἔτρεφε τὰ πλήθη καὶ ὅλοι τὸν θαύμαζαν, ἢ ὅταν δίδασκε δημοσίως στὸ ὑπαιθρο, ἐπὶ τοῦ ὄρους, στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, στὴ συναγωγή, στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντος, σὲ κάποιο σπίτι, σὲ κάποιο τραπέζι, ἀκόμη καὶ ὁδοιπορώντας μὲ τὴ συνοδεία του, ἀλλὰ καὶ ὅταν

κατ' ἴδιαν ἀπαντοῦσε σὲ ἐρωτήματα τῶν μαθητῶν, τοὺς προέλεγε «*τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν*» (Μάρκ. 10,32), τοὺς νουθετοῦσε, τοὺς διώρθωνε, τοὺς προετοίμαζε, τοὺς στήριζε.

✓ Ἦταν ὁμως παρουῖες οἱ Μυροφόρες ὄχι μόνο ὅταν ὁ Κύριος δίδασκε καὶ ἡ διδασκαλία του ἐγλύκαινε καὶ ἔτρεφε τὶς ψυχὲς σὰν οὐράνιο μάννα, ἀλλὰ **καὶ σὲ ὥρες δύσκολες**: ὅταν ὁ Κύριος ἀντιμετώπιζε τὰ βλοσυρὰ βλέμματα τῶν φαρισαίων, τὶς πονηρὲς ἐρωτήσεις - παγίδες τῶν ἐγκαθέτων σαδδουκαίων καὶ τῶν ἠρωδιανῶν.

✓ Ἦταν παρουῖες ἀκόμη καὶ **ὅταν ἦρθε τὸ τέλος**, ὅταν ἔφτασαν οἱ ἡμέρες τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου του· ὅταν ὁ Διδάσκαλος, ὁ Ἥλιος τῶν ψυχῶν, εἰσερχόταν πλέον στὴ σκιά τοῦ θανάτου καὶ φαινόταν στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων ὅτι πάει νὰ δύση καὶ νὰ ἐξαφανιστῇ γιὰ πάντα· ὅταν ὑψώθηκε ἐπάνω στὸ σταυρὸ ἐκεῖ στὸ Γολγοθᾶ ἀνάμεσα σὲ δύο ληστές. Οἱ μαθηταὶ τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει, ἀλλ' αὐτὲς ἔμειναν ἐκεῖ «*ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι*» (Ματθ. 27,55. Μάρκ. 15,40. Λουκ. 23,49) – ὅσο δηλαδὴ τοὺς ἐπέτρεπαν – κοντὰ στὸ σταυρὸ, καὶ μὲ σπαραγμὸ καρδιᾶς παρακολουθοῦσαν τὴν ἀγωνία τοῦ ἐσταυρωμένου Υἱοῦ τῆς Παρθένου.

✓ Κι ἀφοῦ ἦταν παρουῖες κατὰ τὴ σταύρωσι, παρουῖες βρέθηκαν καὶ **κατὰ τὴν ἀποκαθήλωσι καὶ τὴν ταφὴ** τοῦ Κυρίου. Ὅπως σημειώνει γι' αὐτὲς ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, «*ἐθέασαν τὸ μνημεῖον καὶ ὡς ἐτέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ*» παρακολούθησαν δηλαδὴ τὴν ταφὴ μέχρι τὶς τελευταῖες λεπτομέρειες (Λουκ. 23,55).

✓ Ἀλλὰ καὶ **μετὰ τὴν ταφὴ** πῶς μπορούσαν νὰ λησμονήσουν Ἐκεῖνον ποῦ εἶχε γίνει τὸ κέντρο ὀλόκληρης τῆς πνευματικῆς τους ζωῆς; «*ὑποστρέψασαι ἠτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα*» καὶ «*τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων (=τὴν Κυριακὴ) ὄρθρου βαθέος ἦλθον ἐπὶ τὸ μνήμα φέρουσαι ἃ ἠτοίμασαν ἀρώματα*» (ἐ.ἀ. 23,56 – 24,1).

✓ Και ἐκεῖ ἀκριβῶς εἶχαν τὴ μοναδικὴ εὐλογία ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀγγέλου, πρῶτες αὐτές, **τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα**: «*Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν*» (Μάρκ. 16,6).

***

Ὁ ἅγιος αὐτὸς ὄμιλος τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, ἀγαπητοί μου, παραμένει ἔκτοτε γιὰ τὶς Χριστιανὲς γυναῖκες ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν ὡς **ὑπόδειγμα θερμῆς πίστεως καὶ ἀγάπης** πρὸς τὸν ἀναστάντα Κύριο.

Καὶ εἶνε πολὺ παρήγορο τὸ γεγονός, ὅτι σὲ κάθε ἐποχῇ, καὶ στὴ δική μας, συναντᾶ κανεὶς **γυναῖκες** ποὺ ἡ καρδιά τους πλημμυρίζει ἀπὸ τὰ ἅγια αἰσθήματα ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ· στὰ πρόσωπα τῶν γυναικῶν αὐτῶν **δισπλώνεται στὸν κόσμον ἡ ἀφοσίωσι** καὶ ἡ λατρεία τῶν Μυροφόρων.

Θέλετε **ἀποδείξετε**;

✓ Ἄν οἱ Μυροφόρες μὲ τὴν καρδιά νὰ πάλῃ ἦλθαν «*τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων ὄρθρου βαθέως ἐπὶ τὸ μνήμα*» (Λουκ. 24,1), μήπως καὶ σήμερα δὲν βλέπουμε γυναῖκες πού, μόλις ἀκούσουν τὴν Κυριακὴ καὶ τὶς ἄλλες ἑορτὲς τὴν καμπάνα τῆς Ἐκκλησίας, **τρέχουν στοὺς ναοὺς** γιὰ νὰ παρακολουθήσουν μὲ εὐλάβεια καὶ κατάνυξι τὸν ὄρθρο, τὴ θεία λειτουργία, ἀκολουθίεσ μὲ τὶς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία ἀναπαριστᾶ τὴν σταύρωσι, τὴν ταφὴ καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ;

✓ Ἄν οἱ Μυροφόρες ἐτοίμασαν τὰ πολύτιμα μύρα καὶ ἀρώματα γιὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, μήπως καὶ σήμερα δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ **εἶνε ἑτοιμὲς νὰ προσφέρουν κάθε ὑπηρεσία** γιὰ τὴ δόξα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο εἶνε «*τὸ σῶμα αὐτοῦ*» (Ἐφ. 1,23);

✓ Ἄν οἱ Μυροφόρες βάδιζαν μὲ θάρρος πρὸς τὸν τάφο, ὅπου ὑπῆρχε ἡ φρουρὰ τῶν Ἰωμαίων στρατιωτῶν, καὶ μὲ φρόνημα ἡρωικὸ περιφροροῦσαν κάθε κίνδυνον, μήπως καὶ σήμερον δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ **ἀψηφοῦν κινδύνους** καὶ μὲ ὅλη τους τὴν προθυμία τρέχουν ἐκεῖ ποὺ τὶς καλεῖ τὸ χριστιανικὸ καθῆκον; μήπως δὲν βλέπουμε σὲ νοσοκομεῖα καὶ διάφορα ἄσυλα γυναῖκες νοσοκόμες, οἱ ὁποῖες μὲ αὐταπάρνησι ἐξυπηρετοῦν ἐκείνους ποὺ πάσχουν, αὐτοὺς τοὺς ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ; μήπως γυναῖκες, σὰν ἄλλες Μυροφόρες, δὲν πρωτοστατοῦν στὴν ἴδρυσι καὶ λειτουργία φιλανθρωπικῶν συλλόγων, διὰ τῶν ὁποίων διαχέεται στὴν κοινωνία τὸ πολύτιμον ἄρωμα τῆς

Χριστιανικῆς ἀγάπης; Καὶ τί νὰ ποῦμε γιὰ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες, ποὺ σὰν μητέρες, σὰν σύζυγοι, σὰν ἀδελφές, σὰν θυγατέρες μὲ ἰώβειο ὑπομονὴ ὑποφέρουν τὰ δεινὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, κατευνάζουν τὰ πάθη τῶν ἀνδρῶν, εἰρηνεύουν τὰ διεστῶτα καί, σὰν ἄλλες εὐαγγελίστριες, εὐαγγελίζονται στοὺς ἐν σκότει ζῶντας πατέρες, συζύγους καὶ ἀδελφούς των τὴ χαρὰ τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ;

***

Οἱ γυναῖκες αὐτές, ἀγαπητοί μου, ποὺ μιμοῦνται τὸ παράδειγμα τῶν Μυροφόρων, εἶνε οἱ ἡρώιδες τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Διὰ μέσου αὐτῶν πνέει ἀθόρυβα μέσα στὴν κοινωνία ἡ αὔρα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Διὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν ὁ Χριστὸς κατακτᾶ ψυχὰς καὶ ἐξημερώνει τὰ ἦθη τῶν ἀνθρώπων. Διότι γυναῖκα, ποὺ πιστεῦει εὐλικρινῶς στὸ Χριστὸ καὶ ζῆ κατὰ τὶς ἅγιες ἐντολές του, εἶνε μεγάλο σχολεῖο ἀρετῆς γιὰ τὸν ἄντρα τῆς ἂν εἶνε ἕγγαμη, γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἂν ἔχη παιδιὰ, γιὰ ὁλόκληρη τὴν κοινωνία ἂν παραμείνη παρθένος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὴ γυναῖκα αὐτή, ὅπου κι ἂν βρισκεται, ὁ Κύριός μας τὴν χρησιμοποιεῖ ὡς **εὐαγγελίστριά** του μέσα στὸν κόσμον.

Ἐὰν στὸ δρᾶμα τῆς ἠθικῆς καταστροφῆς τοῦ κόσμου ἡ γυναῖκα ἔπαιξε καὶ ἐξακολουθῆ νὰ παίξει ρόλο σημαντικώτατο, ἀλλὰ καὶ στὸ σχέδιο τῆς σωτηρίας ἔπαιξε διὰ τῆς Θεοτόκου ρόλο μοναδικό, ἀλλὰ καὶ στὸ ἔργο τῆς ἠθικῆς ἀναπλάσεως τοῦ κόσμου κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ διεκδικήσῃ **θέσι περίλαμπρη**, ὑπὸ ἕναν ὅμως ὄρον· ν' ἀγαπήσῃ ὅπως ἡ Παναγία καὶ οἱ Μυροφόρες τὸ Χριστό, νὰ ἀφοσιωθῇ σ' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ παντοῦ.

Τότε ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε πλέον ἕνα σκεῦος ὀργῆς καὶ κατάρας καὶ ἕνα ὄργανο σατανικό, ἀλλὰ θὰ εἶνε **πολύτιμο σκεῦος Χριστοῦ**· τότε ἡ καρδιά τῆς γυναῖκας θὰ γίνῃ μία θαυμάσια λύρα, στὶς χορδὲς τῆς ὁποίας οἱ ἄγγελοι θὰ παίζουν τὸ ὠραιότερο ἄσμα τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως στὸ Χριστό.

Ἄς εὐχηθοῦμε, ὁ κύκλος τῶν Χριστιανῶν γυναικῶν –Χριστιανῶν ὄχι μόνο στὸ ὄνομα ἀλλὰ καὶ στὴν πραγματικότητα– νὰ διευρύνεται συνεχῶς καὶ ἡ γυναικεῖα καρδιά ν' ἀγαπήσῃ πιὸ θερμὰ τὸ Χριστό, γιὰ νὰ ὑποστῆ τὴν **ψυχικὴ** ἐκείνη **ἀλλοίωσι**, ποὺ τόσο θαυμάζουμε στὸ πρόσωπο τῶν ἁγίων Μυροφόρων. Εἴθε οἱ Μυροφόρες γυναῖκες **ποτέ νὰ μὴ λείψουν** ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς, ἀλλὰ τὸ ἄρωμα τῆς ἀρετῆς τους νὰ μεταδίδεται πλουσιώτερον ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2088	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Ἰω. 5,1-15) 29 Ἀπριλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Φταίει ὁ Γιατρός;

«Λέγει αὐτῷ (ὁ Ἰησοῦς)· *Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;*» (Ἰω. 5,6)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο τὸ σημερινό; Ἀκούγοντάς το νομίζει κανεὶς ὅτι βρίσκεται σ' ἓνα νοσοκομεῖο μὲ πέντε κλινικὲς - «στοές» (Ἰω. 5,2), ὅπου ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς βρίσκονταν κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ - **δεξαμενὴ** μὲ νερὰ ἱαματικά. Οὔτε μεταλλικὰ οὔτε ραδιενεργὰ ἦταν· εἶχαν μιὰ θεία εὐλογία. Τὸ λέει καθαρὰ τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι κατὰ ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα ἄγγελος Κυρίου κατέβαινε, ἐτάραζε τὰ νερὰ αὐτά, καὶ ὅποιος προλάβαινε νὰ πέση πρῶτος μέσα σ' αὐτὰ γινόταν καλά, ὁποιαδήποτε πάθησι κι ἂν εἶχε. Γι' αὐτὸ ἐκεῖ ἦταν μαζεμένοι πλῆθος, «πατεῖς με - πατῶ σε», γιὰ νὰ θεραπευθοῦν.

Ἦταν πάντως **περιορισμένη ἢ ἐνέργεια** τῆς δεξαμενῆς αὐτῆς· διότι πρῶτον μὲν ὁ χρόνος ποὺ κατέβαινε ὁ ἄγγελος ἦταν ἄγνωστος, καὶ δευτέρον θεράπευε ἓναν μόνον κάθε φορά.

Ἐπάρχει ὅμως μιὰ ἄλλη δεξαμενὴ - πηγὴ, ποὺ θεραπεύει ὄχι σὲ ἄγνωστη ὥρα ἀλλὰ σὲ κάθε ὥρα, καὶ ὄχι ἓναν ἀλλὰ ὅσουσδήποτε καταφύγουν στὰ θαυματοργὰ νάματά της. Εἶνε πηγὴ μὲ ἑπτὰ κρουνοὺς, ἑπτὰ χρυσὲς κάνουλες μὲ νερὸ θεϊκό. Ἐνδιαφέρεστε βλέπω! Ἀλλὰ δὲν ὀμιλῶ γιὰ πηγὴ ποὺ θεραπεύει νοσήματα σωματικά· ὀμιλῶ γιὰ τὴν ἁγία μας Ἐκκλησίαν, τὴν **Ὁρθόδοξο Ἐκκλησίαν μὲ τὰ ἑπτὰ της μυστήρια**.

Δὲν γίνεται σύγκρισι τῆς μιᾶς πηγῆς μὲ τὴν ἄλλη· ἐκεῖνη ἦταν **σκιά**, αὐτὴ εἶνε ἡ **πραγματικότητα**. Παρακαλῶ μόνον νὰ προσέξουμε **μία λεπτομέρεια** τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου.

***

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου, πῆγε σ' αὐτὸ τὸ ὑπαίθριο νοσοκομεῖο μὲ τίς πέντε στοές - κλινικὲς, γιὰτι πάντοτε ἦταν **κοντὰ στοὺς πονεμένους**· εἶνε ἐκεῖνος ποὺ εἶπε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὅτι προτιμότερο εἶνε νὰ πάη κανεὶς σὲ σπίτι ποὺ ἔχουν πόνον παρὰ σὲ σπίτι ποὺ ἔχουν γλέντι· «ἀγαθὸν πορευθῆναι εἰς οἶκον πένθους ἢ ὅτι πορευθῆναι εἰς οἶκον πότου» (Ἐκκλ. 7,2).

Ἐκεῖ στὴν κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδᾶ στάθηκε

ὁ φιλεύσπλαχνος μπροστὰ σὲ ἓνα **κατάκοιτο ποὺ εἶχε τρία κακά**· ἦταν φτωχός, ἄρρωστος, καὶ ἔρημος. Ποιός ξέρει ἀπὸ ποῦ τὸν μάζεψαν καὶ τὸν πέταξαν ἐκεῖ χωρὶς ἄλλο ἐνδιαφέρον. Δὲν εἶνε σπάνιο αὐτό. Πόσοι καὶ σήμερα, μὲ συγγενεῖς ἀνήμπορους, τοὺς κλείνουν σὲ νοσοκομεῖα, ἰδρύματα ἢ ἄσυλα, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἐνόχλησι, καὶ δὲν πηγαίνουν πλέον νὰ τοὺς δοῦν! Γνώρισα τέτοιους ἄρρωστους, ποὺ εἶχε χρόνια νὰ πάη νὰ τοὺς δῆ κάποιος συγγενής.

Τώρα λοιπὸν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔρχεται καὶ λέει σ' αὐτὸ τὸν παράλυτο· «*Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;*», **θέλεις νὰ γίνης καλά;** (Ἰω. 5,7).

Περίεργη αὐτὴ ἡ ἐρώτησι· γιὰτι ποιός ἄρρωστος δὲν θέλει τὴν ὑγείαν του; Καὶ αὐτὸς ὁ παράλυτος, ποὺ ἦταν ἐκεῖ τριανταοχτῶ χρόνια, δὲν θὰ ἔθελε τὴν θεραπείαν του; Ἀσφαλῶς. Τότε **γιατί ὁ Χριστὸς ρωτᾷ;** ἔτσι ἄσκοπα ἔλεγε τὰ λόγια τοῦ ὁ Κύριος; Ὅχι βέβαια. Ἦξερε τὴν κατάστασί του καὶ τὴν ὑπομονή του, ἀλλὰ τοῦ ἔκανε τὸ ἐρώτημα αὐτὸ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὴ διάθεσί του ἀλλὰ καὶ τὴ συνειδήσί του.

Τὸ ἐρώτημα ὅμως αὐτό, «*Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;*», ὁ Χριστὸς τὸ λέει καὶ σὲ κάποιους ἄλλους ἄρρωστους, ποὺ μπορεῖ σωματικῶς νὰ εἶνε καλά, ὡστόσο **ἡ ψυχὴ τους πάσχει**.

Δὲν σᾶς κρύβω ὅτι κ' ἐμεῖς ὅλοι εἵμαστε ἄρρωστοι· ἄρρωστοι ψυχικά, πνευματικά, ἠθικά. Μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια ἄρρωστος εἶνε **ὁ κάθε ἁμαρτωλός**, ποιός ὅμως τὸ συναισθάνεται;

Σὲ ὅλους λοιπὸν ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὁ Κύριος ἀπευθύνει τὸ ἐρώτημα «*Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;*». Καὶ –περίεργο πρᾶγμα– ὁ μὲν σωματικὰ ἀσθενὴς τῆς Βηθεσδᾶ ἤθελε τὴν θεραπεία, πολλοὶ ὅμως ψυχικά ἀσθενεῖς δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν πῶς μποροῦν νὰ γίνουν ὑγιεῖς, δὲν δέχονται τὸ φάρμακο. Ὁ Χριστὸς ὡς φάρμακο σὲ κάθε πνευματικὰ ἄρρωστο καὶ παράλυτο συνιστᾷ τὴ **μετάνοια**. Ἀλλὰ ποιός θέλει νὰ μετανοήσῃ; ποιός ἀποφασίζει νὰ κόψῃ τίς κακὲς

του συνήθειες, να αποβάλει τὰ ἐλαττώματα καὶ τὶς κακίες του; Τὰ μικρόβια τῆς λέπρας ἢ τῆς ἐλονοσίας (παλαιότερα), τὸν ἰδὸ τῆς γρίπης, τὸν καρκίνο, ὅλα αὐτὰ τὰ φοβάται· Θεὸς φυλάξει! λέει. Ἐκεῖνα ποὺ τρῶνε τὴν καρδιά του, τὰ μικρόβια τῆς φιλαργυρίας, τῆς κακίας, τοῦ φθόνου, τοῦ θυμοῦ, τῆς ἐκδικήσεως κ.λπ., δὲν φαίνεται νὰ τὸν ἐνοχλοῦν. Θέλεις, παιδί μου, λέει ὁ Χριστός, νὰ γίνης καλά; ν' ἀποκτήσης τὴν πνευματικὴ σου ὑγεία, νὰ γίνης ἕνας ἅγιος; Δὲν θέλει. Γιατί;

Δυσάρεστο φάρμακο ἢ μετάνοια. √ Ἐνας εἶνε δοῦλος τῆς **φιλαργυρίας**· νερὸ στὸν ἄγγελό του δὲν δίνει, προτιμᾷ νὰ κόψει τὰ δάχτυλά του παρὰ ν' ἀνοίξει τὸ πορτοφόλι του νὰ ἐλεήσει. Πλησιάζει νὰ πεθάνη. Πάει ὁ πνευματικὸς καὶ τοῦ λέει· –Δῶσε τίποτε, μοίρασε. –Ὅχι, ὄχι. √ Ὁ ἄλλος ἄφησε τὴν τίμια γυναῖκα του, ζῆ τώρα μὲ ἄλλη στὴν **παρνομία**. Ὁ πνευματικὸς τοῦ λέει· –Φύγε ἀπ' αὐτήν, χώρισέ την, γύρισε στὴ γυναῖκα σου, νὰ μπορῶ νὰ σὲ κοινωνήσω. –Ὅχι. √ Ὁ ἄλλος ἔχει **μνησικακία** σὰν τὴν καμήλα. Τοῦ ἔκανε κάποιος κακὸ πρὶν δέκα - εἴκοσι χρόνια; Τὸ θυμᾶται. Πάει ὁ πνευματικὸς νὰ τὸν κοινωνήσῃ. –Ἐχει κανένα ἐχθρό; –Ἐχω. –Τί σοῦ ἔκανε; –Μὲ ἔβλαψε. –Συγχώρησέ τον. –Ὅχι, ὄχι... √ Δὲν θέλουν νὰ διώξουν ὁ ἕνας τὸν κακοήθη ὄγκο τῆς **ἀδικίας**, ὁ ἄλλος τὸν καρκίνο τῆς **ἐκδικήσεως**, ὁ ἄλλος τὴ λέπρα τῆς **κακίας** κ.τ.λ..

Στὰ σπίτια σας, ἀντὶ νὰ διαβάζετε ἐφημερίδες καὶ ν' ἀκοῦτε ραδιόφωνα, ἀνοίξτε καὶ διαβάστε τὸν **προφήτη Ἰερεμία**. Ἄχ, κόσμε, λέει, τόσα χρόνια κηρύττω. Προσπάθησα, μὰ ἰσχνὰ τ' ἀποτελέσματα. Οἱ πολλοὶ τρῶνε τὴν ἁμαρτία ὄχι μὲ τὸ κουταλάκι ἀλλὰ μὲ τὴν κουτάλα τοῦ διαβόλου. Γιατί δὲν ἀλλάζουν; Μήπως τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ ἀδυνατίσαν; Ὅχι. Ἀλλὰ τί συμβαίνει; **Ἐκλείσαν οἱ ἄνθρωποι τ' αὐτιά τους**, δὲν ἀκοῦνε, δὲν ἀλλάζουν. Ἄν μπορῆς νὰ ἀλλάξης τὸν ἀράπη, νὰ τὸν κάνης ἄσπρο (βλ. Ἰερ. 13,23), ἄλλο τόσο μπορεῖς σήμερα ἕνα φιλάργυρο, ἕνα πλεονέκτη, ἕναν ἄπιστο, ἕναν ἄθεο ὑλιστὴ νὰ τὸν κάνης Χριστιανό. Χαμένα τὰ λόγια σου. «Τὸν ἀράπη κι ἂν τὸν πλένης, τὸ σαπούνι σου χαλᾶς», λέει ὁ λαός. Ἐχει μπεῖ τὸ μικρόβιο μέσ' στὰ κόκκαλα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πᾶνε χαμένα τὰ λόγια, τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ θαύματα. Καὶ ἅγιος καὶ θαυματουργὸς καὶ Ἰερεμίας νὰ γίνης, δὲν τὸν πείθει. Γιατί;

Ὁ ἄνθρωπος ἀρνεῖται, κλωτσάει τὸ Θεό. Κι ὁ Θεὸς τί κάνει; **Δὲν τὸν βιάζει** –ἐδῶ εἶνε τὸ μυστήριον–, **τὸν ἀφήνει ἐλεύθερο**.

Κι ὁ ἄνθρωπος πέφτει ἀπὸ γκρεμὸ σὲ γκρε-

μό, ἀπὸ διαφθορὰ σὲ διαφθορά, ἀπὸ ἄβυσσο σὲ ἄβυσσο κι ἀπὸ κόλασι σὲ κόλασι. Καὶ ποῦ καταλήγει! Ἄντὶ νὰ ἔρθῃ σὲ συνείδησι, ξέρεις τί λέει· –Καὶ τί πρόσφερε ὁ Χριστός; τί ὠφέλησε τὴν ἀνθρωπότητα;... Κάτι τέτοιοι, ποὺ δὲν αἰσθάνθηκαν ἐπάνω τους τὴ δροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ – τί λένε· **«Ὁ Χριστιανισμὸς χρεωκόπησε»!** Μὲ ἄλλα λόγια, ἀφήστε τὸ Χριστό, πηγαίετε σὲ ἄλλες ἰδεολογίες.

Τί εἶπες, ἀνθρωπάκι, χρεωκόπησε ὁ Χριστιανισμὸς; **Ἐσὺ χρεωκόπησες**. Τί φταίει, σὲ ρωτῶ, τί φταίει ὁ γιατρός, ὅταν ἐσὺ δὲν ἀκοῦς τὶς ὁδηγίες του; Τί φταίει ὁ φαρμακοποιός, ὅταν ἐσὺ δὲν παίρνῃς τὸ φάρμακο ποὺ σοῦ δίνει; Τί φταίει ἡ βρύση, ὅταν ἐσὺ ἐνῶ διψᾷς δὲν ἀνοίγῃς νὰ πιῆς νερό; Τί φταίει ὁ ἄρτοποιός, ὅταν ἐσὺ πεθαίνῃς ἀπὸ ἀπεργία πείνης; Naί, ὑπάρχει ψωμὶ ἄφθονο, καθαρὸ, ἀγγελικὰ ζυμωμένο –δὲν εἶνε λόγια αὐτά, εἶνε πραγματικότης–, ὑπάρχει **«ἄρτος οὐράνιος»** (πρηγιασμ.) **«Λάβετε, φάγετε...»**, **«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...»** (Ματθ. 26,26-27). Ὑπάρχει **«φάρμακον ἀθανασίας ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν»** (Ἰγνᾶτ. θεοφ.). Ὑπάρχει γιατρὸς ποὺ λέει **«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς»** (Ματθ. 11,28). Ἀλλὰ, ἀνθρωπάκι, δὲν πάτησες στὴν Ἐκκλησιά, δὲν ἀκοῦς τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, δὲν ἀνοιξες τὰ μάτια σου νὰ δῆς τὸ Χριστό, καὶ τολμᾷς νὰ πῆς ὅτι χρεωκόπησε ὁ Χριστιανισμὸς.

* * *

Τὸ ἐρώτημα, ἀγαπητοί μου, **«Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» τὸ ἀπευθύνει ὁ Χριστὸς καὶ στὸν καθένα μας**. Ἐμεῖς νὰ μὴ τοῦ ἀντιτάξουμε ἄρνησι, ἀλλ' ἄς ποῦμε· Naί, Κύριε, θέλω νὰ θεραπευθῶ, μὰ ἡ θέλησί μου εἶνε ἀδύναμη, τσακισμένη· **θέλω ἐνίσχυσι**. Κι ὅπως ἕνα ἀπλὸ σύρμα, ὅταν ἔρθῃ σὲ ἐπαφή μὲ τὸ ρεῦμα γίνεται ἠλεκτροφόρο, ἔτσι ἄς ἔλθουμε κ' ἐμεῖς σὲ ἐπαφή μὲ τὸ οὐράνιο ρεῦμα τῆς θείας χάριτος, καὶ τότε θὰ ζήσουμε τὴ μεγάλη ἀλλαγὴ. Τότε σὰν τὸν ἀπόστολο Παῦλο θὰ λὲς **«Ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται»** (Β' Κορ. 12,9) καὶ **Τὰ πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ** (Φιλ. 4,13). Τότε ὅταν σὲ ρωτοῦν, Ποιὸς σ' ἔκανε καλά; θὰ λὲς κ' ἐσύ, ὅτι **Ὁ «Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας με ὑγιῆ»** (Ἰω. 5,15)· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος